

מתנות קטנות לחיים

הגהה: ציפי גולן

מרגש: הגב' רחל הבר תחוי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארוכי המעש

[9]

בכל מוצאי שבת

הביתה. לצד הימים האלו היו גם ימי היישבות עם הרכנים. האם מותר לאנשים לתרום? האם זה אסור? האם יש כאן חובה של 'לא תעטלם'? האם יש כאן כניסה של האדם למצב סכנה? מהות שנות שב עלי עם הרב אלישיב, הרב ואנדר והרב עובדיה זוקל', מאות שנות הוא ישב עם הרב זילברשטיין, גдол' האדמו"רים ורבניים מכל המגזרים, מול כולם הוא בקש alleen את הנושא לעומק. לבירר את כל הסוגיות ההלכתיות לפני שהוא יצא לדרכ. ידעתם פעם, למשל, כי בדיקת כמה שבדקה יש דין קידמה כך בתרומות אבירים? אדם מוחיב לתרום לאביו לפני שהוא תורם לקרוב משפחה ומהויב לתרום לקרוב משפחה לפני שייתרום לאדם אחר.

המון סוגיות עלו שם, התבלנו וקיבלו תשובה, ואחריו שהיו כל הנזונים בידנו חזרנו אל המחברת החומרה, הסרגל והעט והתקדמנו עם התוכניות. כתעת, כשהחכם ברור, צריך לראות איך מתקדמיים למשעה.

אבל כמו שסבירנו, הייתה לנו פלטפורמה. ובאחד ממושאי השבתות האלו, בשעה שישבנו ל'ישיכת צוות' של הארגון שלנו, החלינו להרים טלפון לרוב רבץ. הטלפון הזה פתח בפניינו אפיקים חדשים. הרב ברץ הפנה אותנו לנפרולוגים ורופאים מותאימים ולאט התחלנו לאסוף מידע. מהי השתלה כליה, איך היא תשפיע על החיים של התורם בעתיד, על מה התרומה יכולה להשליך, מי יכול לתרום כליה, מה עובר על הגוף בעת התהלהך.

בעיל היה אדם יסודי מאוד. כל נושא נבדק אצלו עד לעומק. ישיבה כואת, כך ידעת, אתה נפרולוג ידוע. ישיבה כואת, כך ידעת, אתה ידוע מתי תחילת ואין לך מושג מתי תסתיים. גם כאשר היא תסתיים ייעולם לא אוכל לדעת מראש מה יעלה בה ועם זאת שאלת דוחפה ימחר בעיל לביתו של הרב עוד קודם יחוור

לנו עדין ברורים. "אני לא יודע עוד איך עושים את זה אבל בואי' נחית שעושים", אמר בעלי' באחד הערכבים. זkept אונינים. לא יודע איך עושים מה ואיך אפשר להחליט שעושים את מה שלא יודעים? "אני לא יודע איך אפשר להחלץ את כל חולי הכלויות ממלתעות הדיאליה, אני לא יודע איך אפשר להשיג תרומות של כלויות, אבל אני יודע שאנו צריכים לעשות את זה", הסביר בעלי'.

"וואז?", שאלתי מתענית.

"או אנחנו צריכים קודם כל לייחיד ומן לבניית התוכנית שלנו. בואו נקבע זמן קבוע בו נשב על 'בקשה', אנחנו יכולים לשכת עליהן עכשו,

בעוד שעה או מחר", לא ממש הבנתי.

"כמה בדיק לא נגיעה לשם מקום. אני רוצה שנקבע זמן שבועי קבוע בו נעשה אסיפה של ידידים להצלחת חול' הכלויות, ונראה איך אפשר להתקדם ולהתפתח", הוא אמר. נקבע זמן בסדר גמור, אם זה מה שהוא רוצה, נקבע זמן קבוע ובו תחכNESS האסיפה.

אסיפה? מי יתאפשר בה? הוא ואני.

איפה? במשרד ממוקם. בחדר הקטן שלנו בבית המסדר של הארגון שלנו, נתפס ונחשוב איך אפשר להתקדם.

מושאי שבת ראשון הגיע וגוי, מצויה בדף,

עת ומחברת שורה פשוטה, הגעתו אל הפגישה שלנו. לקחתו סרגל גדול, שרטטיו קו לאורך הדף הראשון במחברת וחילקתי. ככה פשוט. פרטן חולה בצד אחד ופרטן תורם בצד שני. זה לא אמור להיות קשה...

ידענו שזאת נאכיבות לחשוב שהכל הולך להיות קל כל כך. אם השגת תורמים הדיטה קלה כל כך לא הינו שומעים ברוחות את הרמקולים המבקשים לאסוף צדקה עבור החולה הזוקה להשתלת כליה דוחפה וצריכה לטוס לחול בעלות של מאה אלף דולר...

גם ההליך החוקי, הרפואי וההLEGAL לא היו

גברים אמיצים באמצע בדור

הנתרים כמובן). כשאני מסיימת מהודדת לי שתיקחה מעבר לו.

שוב שתיקה? אני לא רגילה בהן. על אייזו יבלת שוב דרכתי?

"הלו, אתה איתי?", אני שואלת.

"אני יכול' צמרמות", עונה לי האיש מעבר לו. "מה קרה?", אני מתענינת. "קוראים לך". שאמורתי לאשתי, אני חינוך והוא נושאים עשרים לי מנהם. אשתי גילה ואני נשואים עשרים שנה בילי ילדים. אימצנו ארבעה ילדים וכמו שאמרתי לאשתי, אני חשב שהגורל שלי קשור בגורלם. אני איש חינוך ועד כמה שילדים מאומצים אינם מצויים, כאשר יש אחד כזה הוא תמיד יהיה בכיתה שליל, יש לי משווה עם מאומצים ועכשו את מסורתה שהמושתל שליל' מאומץ?".

עכשו אוחזות גם בי צמרמות. הימים הם ימי ערב ראש השנה. "יש לך פתוחון פה לבוא אליו לקדוש ברוך הוא", אני אומרת לו, "אתה, שכך הרבה מתעסק עם ילדים מאומצים, תפנה אל בורא עולם ותבקש 'היום תאומץ'. שיאומץ אותנו אליו חזק ובאהבה". בקרוב, אכן.

באוטו יומ רבייעי הייתי עסוקה בסביב הטלפונים הקבוע. "עמי כהן", כתוב על הדף שלפני. אני מצלצלת. מצינה את עצמי. מבקשת את השם לתפיליה. "אני לא יודעת מה לומר לך, לי קוראים עמייאל", אמר האיש לבסוף. שתקתי, חשבתי שアイמו נפטרה "אם האם נפטרה אנחנו מתפללים עם שמה", אמרתי רכחות. "אנא שליל' לא נפטרה. אני מאמץ. תינוק שננטש בכית החולמים. ההורים שאימצו אותו הם ההורים שליל' לכל דבר ועניין. את רוצה שאtan לך את השם של האם הזאת?", הוא שאל. "אני בטוחה שההורים המאמצים שליך עושיםesch בשבילך הכל, אבל אנחנו מתפללים עם השם של האם הביוונית. אתה יודעת אותו?" כן, נאנח עמייאל, "עמיאל בן שרה, אבל תודיע לך שאמא מרגלית - האם המאמצת שליל' - עשתה בשבייל' הכל".

סימנו את השicha בהבטחה להתפללomid עברתי אל התורם. אני רוצה להתפלל עלי, אני אומרת לו, ועל הדרכ סיפורתי לו גם את סיירנו של הנתרים המאמץ שלו (ברשות

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לנגרת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות חיים של בעלי ז'ל. הידיים לציכו הרבים ולעלוי נשמהו של אברהם ישעיה בן רב צבי